

Arrest

nr. 170 609 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de

memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

1.3. Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 2 februari 2015 een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd. Dit inreisverbod werd betekend op 2 februari 2015. Het blijkt niet dat tegen dit inreisverbod een beroep werd aanhangig gemaakt, noch blijkt dat het is opgeheven of opgeschort. Dit heeft als gevolg dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het huidige beroep (cf. RvS 16 juli 2015, nr. 11.431 (c)).

1.4. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Verweerder vermag, ingeval van een eventuele vernietiging van de huidig bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft terwijl zij onder een definitief inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Tevens is de verwerende partij in geval van vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op grond van een gebonden bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet verplicht om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven zodat de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren.

1.5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 mei 2016 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter wijst er de verzoekende partij op dat zij onder een definitief geworden inreisverbod blijkt te staan en aldus niet in België vermag te verblijven, zodat de vraag zich opdringt in welke mate zij nog een belang kan doen gelden bij haar beroep. De verzoekende partij stelt dat moet worden gekeken naar de stand van zaken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, dat er op dat ogenblik nog geen sprake was van een inreisverbod en dat zij haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 baseert op gezinshereniging zodat het ontzeggen van het vereiste belang, louter op grond van het bestaan van een inreisverbod, ertoe zou leiden dat niet wordt overgegaan tot de belangenafweging die is vereist door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij stelt dat het inreisverbod de verwerende partij niet ontslaat van haar verplichting om een aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te behandelen die wordt ingediend vanuit illegaal verblijf. Verder stelt zij dat het inreisverbod beperkt is in duur en reeds kan afgelopen zijn wanneer de verwerende partij, na een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing, opnieuw een standpunt dient in te nemen inzake haar aanvraag op grond van voormeld wetsartikel.”

1.6. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 1.4. Het gegeven dat het inreisverbod dateert van na de bestreden beslissingen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet langer over een actueel belang beschikt bij haar beroep aangezien het inreisverbod van 2 februari 2015 een definitieve beslissing is (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c)). Als het beroep onontvankelijk is dient een grief betreffende artikel 8 van het EVRM niet nader te worden onderzocht (cf. RvS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). Verzoeker kan steeds een opschorting of de opheffing van het bestaand en definitief geworden inreisverbod vragen met de mogelijkheid daarbij de elementen met betrekking 8 EVRM te laten gelden (cf. RvS 3 september 2015, nr. 11.522 (c)). Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker van oordeel is dat als de bestreden beslissing wordt vernietigd, verwerende partij verplicht is haar aanvraag om machtiging tot verblijf te behandelen die kan worden ingediend vanuit illegaal verblijf en daarbij een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM opnieuw dient over te doen, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij geen abstractie kan maken van het feit dat

zij illegaal zijnde ook onderhevig is aan een definitief inreisverbod met de hierboven beschreven gevolgen. Ten slotte kan verzoeker niet dienstig speculeren op het feit dat het inreisverbod kan zijn afgelopen tegen dat de verwerende partij ingevolge de eventuele vernietiging van de beslissing op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op deze grond opnieuw behandelt.

1.7. Het beroep is om de voormelde redenen in zijn geheel onontvankelijk. Om die redenen dient geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen om een andere reden.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA